

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa Z.K.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 maja 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 20 maja 2022 r., sygn. akt VII Pa 24/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda Z.K. na rzecz strony pozwanej B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 maja 2022 r. na skutek apelacji pozwanej B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni IV Wydziału Pracy z dnia 16 grudnia 2021 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo i zasądził od powoda Z.K. zwrot kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, że w zakresie dotyczącym rozwiązania umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie. Sąd Okręgowy podzielił w tym zakresie

ustalenia faktyczne tego Sądu, przyjmując je za własne. Oświadczenie o rozwiązaniu powodowi stosunku pracy bez wypowiedzenia dotarło do niego dnia 18 listopada 2020 r. (czego nie kwestionował). Pozwany przed tą datą zaś tj. 10 listopada 2020 r. zdążył jednak powyższe oświadczenie cofnąć. W takiej zaś sytuacji zgoda powoda nie była wymagana dla skutecznego cofnięcia oświadczenia woli, pod warunkiem ustalenia, iż dotarło ono do niego wcześniej lub w tym samym czasie co rozwiązanie umowy o pracę. Zdaniem Sądu Okręgowego cofnięcie było skuteczne, albowiem całokształt okoliczności sprawy wskazuje na fakt, iż powód o owym cofnięciu wiedział. Na powyższe wskazują zarówno zeznania świadków, jak i w szczególności zachowanie samego powoda. Sąd II instancji wziął również pod uwagę zachowanie powoda, który po dniu 18 listopada 2020 r. nie zgłosił się po odbiór świadectwa pracy ani nie żądał jego wydania i dalej pobierał świadczenia chorobowe wypłacane przez płatnika. Sąd Okręgowy wskazał również, że gdyby uznać, że było inaczej, tj. że powód otrzymał wiadomość o cofnięciu rozwiązania z nim umowy o pracę dopiero drogą mailową dnia 8 stycznia 2021 r. to jego zachowanie i tak należy rozumieć jako dorozumianą zgodę na cofnięcie złożonego uprzednio rozwiązania umowy o pracę - aż do kolejnego bowiem rozwiązania z nim umowy o pracę przez pracodawcę z dnia 19 stycznia 2021 r. nie podjął on żadnych czynności, które mogłyby świadczyć o jego odmiennej woli.

Sąd II instancji ustalił, że oświadczenie o rozwiązaniu powodowi stosunku pracy bez wypowiedzenia dotarło do niego dnia 18 listopada 2020 r. Pozwany przed tą datą tj. 10 listopada 2020 r. złożył oświadczenie w przedmiocie cofnięcia powyższego. W takiej sytuacji zgoda powoda nie była wymagana dla skutecznego cofnięcia oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązana z nim stosunku pracy, pod warunkiem jednak, iż oświadczenie w przedmiocie cofnięcia dotarło do pracownika przed datą 18 listopada 2020 r. Zdaniem Sądu Okręgowego tak właśnie pozostawało, tj. cofnięcie to było skuteczne, albowiem całokształt okoliczności sprawy wskazuje na fakt, iż powód o owym cofnięciu wiedział, a to w wyniku prowadzonych z nim w tym zakresie rozmów, o czym zeznawali świadkowie.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 maja 2022 r. złożył powód, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o: uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w

Gdańsku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd drugiej instancji, z pozostawieniem sądowi drugiej instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku i orzeczenie co do istoty sprawy, zgodnie ze stanowiskiem powoda, tj. uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 16 grudnia 2021 r. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji, z pozostawieniem sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Strona skarżąca zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci naruszenia:

1. art. 300 k.p. w zw. z art. 61 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że do cofnięcia przez Pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia nie była potrzebna zgoda powoda oraz uznanie, że powód wyraził dorozumianą zgodę na cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia poprzez brak podjęcia przez powoda czynności, które mogłyby świadczyć o jego odmiennej woli,

2. naruszenie art. 60 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że dokonanie notatki przez pracownika Pozwanego i złożenie jej do akt osobowych powoda było poinformowaniem o cofnięciu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, a więc zachowaniem ujawniającym tę wolę w sposób dostateczny

oraz naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, w postaci naruszenia:

1. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w zakresie dotyczącym oceny wiarygodności zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku faktów i dowodów, na jakich Sąd oparł swoje orzeczenie oraz faktów i dowodów, jakim Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co w konsekwencji powoduje niemożliwość ustosunkowania się przez powoda do poczynionych przez Sąd

ustaleń oraz nierozpatrzenie całości materiału w sprawie, w szczególności w zakresie:

- braku oceny skutków prawnych niespornego faktu dokonania notatki przez pracownika Pozwanego o cofnięciu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia i złożenie jej do akt osobowych powoda bez zawiadomienia go o cofnięciu tegoż oświadczenia,

- braku oceny skutków prawnych czynności prawnej polegającej na nieskutecznym cofnięciu w dniu 10 listopada 2020 r. oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia wobec faktu wysłania do powoda wiadomości mailowej dopiero w dniu 8 stycznia 2021 r., co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

2. art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. poprzez pozostawienie powodowi ciężaru dowodu, że nie wiedział o cofnięciu oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia oraz że nie zgodził się na takie cofnięcie, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. tj.

3. istnienie w orzecznictwie istotnego sporu (rozbieżności) dotyczącego formy wyrażenia zgody na cofnięcie oświadczenia woli. Rozbieżności dotyczą formy, w jakiej może być złożone cofnięcie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Czy złożenie notatki o cofnięciu oświadczenia i złożenie jej do akt osobowych pracownika jest równoznaczne z ujawnieniem woli w sposób dostateczny. Z jednej strony orzecznictwo wskazuje, że skuteczne złożenie oświadczenia woli następuje w sytuacji, gdy adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać. Z drugiej strony wskazuje się, że zgoda na cofnięcie oświadczenia woli może być wyrażona w sposób dorozumiany. Osoba może ją wyrazić przez brak podjęcia czynności negujących to cofnięcie czy świadczących o tym, iż osoba nie zgadza się z tym cofnięciem oświadczenia woli. W przypadku, gdy osoba nie otrzymała oświadczenia i przez to nie podejmuje czynności, nie można uznać, że wyraziła zgodę dorozumianą na cofnięcie oświadczenia.

Cofnięcie oświadczenia również jest swoistym oświadczeniem woli. Jeśli nie doszło do adresata, to nie można domniemywać, jakby się zachował, gdyby to oświadczenie do niego dotarło. W niniejszej sprawie można powołać wiele rozbieżnych stanowisk w orzecznictwie,

4. waloru oczywistej zasadności skargi kasacyjnej polegającej na błędnej wykładni przez Sąd II instancji przepisów prawa materialnego i procesowego, przyjęciu dowolnej oceny stanu faktycznego i uznaniu za fakty informacji, których prawdziwość jest wątpliwa. Nieprawidłowa jest ocena jurydyczna stanu faktycznego dokonana przez Sąd II instancji i to w szczególności wpłynęło na treść rozstrzygnięcia Sądu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej – w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie spełnia wymogów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania merytorycznego.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku, wobec czego argumenty za potrzebą rozpoznania tak rozumianego środka zaskarżenia przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie mogą być oderwane od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia objętego skargą, jak również muszą być adekwatne do podstaw kasacyjnych, na których skarga została skonstruowana. Takie stwierdzenie jest wynikiem tego, że Sąd Najwyższy (poza uwzględnieniem z urzędu nieważności postępowania apelacyjnego) rozpoznaje skargę kasacyjną wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw, będąc przy tym związanym ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.).

Strona skarżąca w uzasadnieniu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała jednocześnie na istnienie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zauważyć należy, że strona skarżąca łączy przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, co budzi poważne zastrzeżenia. W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) ogólnie rzecz biorąc, wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi.

Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt. 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt. 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990). Co jest sporne, nie może być oczywiste (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122; z dnia 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13, LEX nr 1771724).

Ponadto wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm) albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku -

przedstawić odpowiednią jurystyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., I UK 252/17, LEX nr 2533238). W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania (pytań) do Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, LEX nr 2499783), jak to miało miejsce w przedmiotowej skardze.

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300). Oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Oznacza to, że twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione

tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Biorąc powyższe pod rozwagę, należy wskazać, że na pytanie postawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - a dotyczące tego, czy złożenie notatki o cofnięciu oświadczenia i złożenie jej do akt osobowych pracownika jest równoznaczne z ujawnieniem woli w sposób ostateczny - nie sposób jest udzielić uniwersalnej odpowiedzi. W istocie odpowiedź na tak zadane przez stronę skarżącą pytanie prowadziłaby do subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, co nie mieści się w gestii Sądu Najwyższego.

Przypomnieć należy również, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przypomnienie to ma znaczenie, gdyż strona skarżąca nie tylko kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonanych przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, ale stara się wykreować zupełnie odmienny stan faktyczny w korzystnej dla siebie odsłonie. Jak ustalono w sprawie, oświadczenie o rozwiązaniu powodowi stosunku pracy bez wypowiedzenia dotarło do powoda w dniu 18 listopada 2020 r. - czego nie kwestionował – natomiast pozwany pracodawca przed tą datą tj. dnia 10 listopada 2020 r. zdążył powyższe oświadczenie cofnąć. Jak wskazał Sąd Okręgowy, cofnięcie było skuteczne, gdyż – na co wskazują okoliczności sprawy (zeznania świadków i zachowanie samego powoda) – powód o owym cofnięciu

wiedział w wyniku prowadzonych z nim rozmów. Nie jest zatem tak – co stara się zasugerować strona skarżąca – że oświadczenie o cofnięciu doszło do powoda później aniżeli samo oświadczenie o wypowiedzeniu umowy tzn. dopiero mailem w dniu 8 stycznia 2021 r., zaś wcześniej tj. 10 listopada 2020 r. – w formie notatki zostało jedynie zamieszczone w aktach osobowych powoda, a powód o niczym nie wiedział.

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Należy podkreślić, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to, że „oczywistość skargi kasacyjnej” z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oceniana jest z pozycji twierdzeń odnoszących się do faktów Sądu drugiej instancji, a nie wyobrażenia o stanie faktycznym skarżącego. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w skardze zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365), co w przedmiotowej sprawie nie występuje.

Należy z całą stanowczością podkreślić, że fundamentem zarzutów zawartych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania są wyłącznie kwestie dotyczące stanu faktycznego. Strona skarżąca czyni polemikę z ustaleniami dokonanymi przez Sąd Okręgowy, wskazując, że Sąd wysnuł dobrowolne i swobodne wnioski z rozmowy z powodem w przedmiocie cofnięcia oświadczenia woli, gdy tymczasem na okoliczność rozmowy zeznania złożyli świadkowie w sprawie, którym Sąd II instancji dał wiarę. „Nawet, jednak gdyby uznać, że było inaczej, tj. że powód otrzymał wiadomość o cofnięciu rozwiązania z nim umowy o pracę dopiero drogą e-mail dnia 8 stycznia 2021 r. to jego zachowanie i tak należy rozumieć jako dorozumianą zgodę na cofnięcie złożonego

uprzednio rozwiązania umowy o pracę - aż do kolejnego bowiem rozwiązania z nim umowy o pracę przez pracodawcę z dnia 19 stycznia 2021 r. nie podjął on żadnych czynności, które mogłyby świadczyć o jego odmiennej woli”. Sąd Okręgowy zatem w sposób bardzo wyraźny poczynił założenie, że gdyby nawet uznać, że wiadomość o cofnięciu rozwiązania z powodem umowy o pracę dotarła drogą mailową 8 stycznia 2021 r., to zachowanie powoda należy ocenić i rozumieć jako zgodę dorozumianą na cofnięcie. W ocenie Sądu Najwyższego poczynione przez Sąd Okręgowy wnioski pozostają całkowicie słuszne i w pełni prawidłowe.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

(J.C-S.)

[ms]